

KARRI KOKKO

HÄNEN LEHMÄNSÄ

LYHYTTAVARA

HÄNEN LEHMÄNSÄ

KARRI KOKKO | HÄNEN LEHMÄNSÄ

Runoutta sana päivässä

LYHYTTAVARA

1

Kala joka anteeksiannon lahjana muistuttaa
pelkureiden takapihalla jäsenistäni

kehon suhteellisen tavanomaisena tilana
jyrkän lintumaisen lasiesineen intohimosta.

Niin kiittää lailla elokuun kysymys
näkökulmasta, dialogisesta ostamisesta

kehystää ajatuksia vedenpaisumuksesta
ikkuna lopulta, ei kynnyks, tavuröykkiö.

Äänesi monihahmotteinen, kasvosi tanssivat,
tavoitteen ahkeruuteen sopivan hiilen hiljaisuus

hetkellisesti masentunut, hallinnan kiemurrelleet,
tuudittamat väitteet läpitunkemattomasta.

Ja pinnan tuolle huudan päällekkäisten
kysymysten läpi, nimeään syvällisemmin

kumpikin väärä kaksikerroksinen linnake,
simpukka, polku, muste, vyöryvä mennyt.

Lintua kiehtovan veden sanelet putoavan,
nimettömän tekemisen ja liikkuvan äänen

kohmeinen orgia virheenä, Egyptin olot,
lasinkirkas mielihyvä, olankohautus.

Kivi se tuijottaa likistyneenä,
jähmettyy kuin ohjattu luettelo

rakennettua hiljaisuutta, sanattomia,
vähäpukeisia, pistemäisiä pohjasuruja.

Yöt sisään, uni kyhätyn merkkejä,
ajasta räjähdys

tiukasti kahtiajakoa virittävä tyhjyys
reunoilla ilmeisesti pulppuilee

päätönnä aine joutilas ja uupumus.

Tila lävitse on näkyvillä,
kaiverrettu suhteen eteen

vakavimmillaan normi yhtä,
yleistä varjoa.

Ennen piirre hallitsee käännteistä,
tuhantinen kasvokkaisuus ikkunaa

muistuttaa aitiota tai sateentuoksuihin kiveä
yhdessä, likimääräisesti keskeneräistä.

Epäpuhtaan läsnäolosta
liikkuu erityisesti kolme hukkumista

vetäytyy kunnes laulupuu
värisee näkymättömissä.

Loisteliaan vastarinnan puhuja
kuoriutuu kuin toisto.

Etsii toisen, virittää tien veden virta
kirjeen, kasvokuvia, liukumistaan.

Valitsemani kolmiulotteinen, tyhjä ikävä.
Mahtavana orientin lepo nyt unissani.

Rakenteen kauhut, kaksi sydäntä,
ahnaasti toisteiset kosketukset.

Hyödytöntä, yhtäkkistä hunajaa.

Kuin lyhentäisi karttoja, kirsikoita,
kirjaimellisesti lukittuun katsojaan

lähes erillisiä, puheliaita
ongelmia poikkeamista.

Yöllinen häkki vartijoineen katoaa, menettää
toistuvasti syvän aurinkonsa valopimeydessä.

Täynnä suoria tarkastelijoita
kuvitteellisista nokkosista kirjasimiin

hän myrskyn paikkaa
ennen mennyttä jalansijaa, änkytystä

ylitsepääsemätön, katkeileva lokakuu
kesken kellertävän kevätsipulin.

Teos on kirjoitettu sana päivässä.

Tekijä on runoilija Helsingistä.

